

DIANA
GABALDON
CĂLĂTOAREA

Traducere din limba engleză
MARIA DRĂGUȚ

NEMIRA

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI. INVERNESS, 1945

1. Un nou început	11
2. Cercul de pietre	31
3. Bărbatul din pădure	56
4. Sosirea mea la castel	83
5. Clanul MacKenzie	95

PARTEA A DOUA. CASTELUL LEOCH

6. Judecata lui Colum	105
7. Dulapul lui Davie Beaton	124
8. Banchetul unei seri	140
9. Adunarea	156
10. Jurământul	174

PARTEA A TREIA. LA DRUM

11. Conversații cu un avocat	197
12. Comandantul garnizoanei	219
13. Anunțarea unei căsătorii	231
14. Ceremonia de nuntă	248
15. Revelațiile iatacului nupțial	258
16. O zi minunată	279
17. Cerșetorul	301
18. Tâlhari în munți	316
19. Calul de apă	333
20. Poienile pustii	336

21. <i>Une mauvais quart d 'heure</i> după altul	351
22. Răfuieli	367
23. Întoarcerea la Leoch	395

PARTEA A PATRA. ADIERE DE PUCIOASĂ

24. Oaspeți de seamă	417
25. Vrăjitoarea trebuie să moară.....	484

PARTEA A CINCEA. LALLYBROCH

26. Întoarcerea stăpânului	533
27. Cel mai important motiv	554
28. Sărutări și desuuri	563
29. Mai multă sinceritate	576
30. Conversații lângă foc	588
31. Ziua pătrarului.....	594
32. Travaliul	610
33. Garda	619

PARTEA A ȘASEA. CĂUTAREA

34. Povestea lui Dougal	633
-------------------------------	-----

PARTEA A ȘAPTEA. REFUGIUL

35. Închisoarea Wentworth	653
36. MacRannoch.....	685
37. Evadarea	714
38. Abația	724
39. Răscumpărarea unui suflet.....	739
40. Iertarea.....	762
41. Din pântecul pământului.....	784

<i>Mulțumiri</i>	796
------------------------	-----

1. UN NOU ÎNCEPUT

Nu era un loc tocmai potrivit pentru o dispariție, cel puțin nu la prima vedere. Pensiunea doamnei Baird era aidoma celorlalte o mie de pensiuni din Highland în 1945; tăcută și curată, cu un tapet înflorat de colorat, podele strălucind și un aparat pentru încălzit apa cu fisă în camera de baie. Doamna Baird, o femeie durdulie și veselă, nu a avut nimic de obiectat când Frank i-a împânzit salonul micuț și tapetat cu trandafiri cu numeroasele cărți și ziare care îl însoțeau pretutindeni în călătorii.

Am dat nas în nas cu doamna Baird în holul de la intrare în timp ce mă pregăteam să ies pe ușă. M-a oprit din drum punându-și mâna mică și grăsulie pe brațul meu și netezindu-mi părul.

– Vai de mine, doamnă Randall, da' nu puteți ieși afară așa! Stați, să vă mai aranjez nițel părul. Așa! Mai bine. Știți, verișoară-mea îmi tot povestește despre o soluție de încrețit părul pe care a încercat-o, funcționează de minune și face niște bucle de vis; poate ar trebui s-o încercați data viitoare.

Nu am avut inima să îi spun că încăpățânarea buclelor mele castanii era vina exclusivă a Mamei Natură și nu o neglijență a producătorilor de soluții de permanent. Propriile ei bucle strâns ondulate nu manifestau o astfel de îndărătnicie.

– Da, așa voi face, doamnă Baird, am mințit. Mă duc doar puțin până în sat să mă întâlnesc cu Frank. Ne vom înapoia până la ora ceaiului.

M-am strecurat afară pe ușă și de-a lungul potecii înainte ca doamna Baird să mai descopere alte defecte ale ținutei mele dezordonate. După patru ani petrecuți ca soră medicală în Armata Regală, mă bucuram de o vacanță departe de uniforme și rații, răsfățându-mă cu rochii din pânză

viu colorată, cu totul nepotrivite pentru plimbările aspre prin ierburile înalte și sălbatice.

Nu că aş fi planificat inițial să mă plimb foarte mult; imaginația mea zbura mai degrabă spre dimineți târzii petrecute dormind și după-amiezi lungi și leneșe în pat cu Frank, fără să dormim. Cu toate acestea, era destul de dificil să păstrezi o dispoziție de romantism senzual cu doamna Baird dând din greu cu aspiratorul în fața ușii.

– Trebuie să fie cea mai murdară bucată de mochetă din Scoția, remarcase Frank în acea dimineață, în timp ce stăteam în pat ascultând mugetul feroce al aspiratorului din coridor.

– Aproape la fel de murdară precum imaginația gazdei noastre, am încuviințat eu. Poate că ar fi trebuit să mergem la Brighton.

Alesesem Highlands pentru a ne petrece vacanța înainte ca Frank să își ia în primire postul de profesor de istorie la Oxford, deoarece Scoția fusese oarecum mai puțin atinsă de ororile fizice ale războiului în comparație cu restul Marii Britanii și era mai puțin predispusă la bucuria frenetică de după încheierea conflictului care infectase cele mai populare zone de vacanță.

Și, fără să discutăm, cred că amândoi am simțit că e un loc simbolic pentru a ne reface căsătoria; ne căsătorisem și petrecusem o lună de miere de două zile în Highlands la scurt timp după izbucnirea războiului, în urmă cu șapte ani. Un refugiu pașnic în care să ne redescoperim unul pe celălalt, gândeam noi, fără să ne dăm seama că, în timp ce golful și pescuitul sunt cele mai populare sporturi în aer liber din Scoția, bârfa este cel mai popular sport de interior. Și când plouă atât de mult precum plouă în Scoția, oamenii își petrec mult timp în case.

– Unde te duci? am întrebat când Frank s-a ridicat din pat.

– Ar fi urât din partea noastră să o dezamăgim pe drăguța noastră gazdă, a răspuns el.

Săltându-se pe marginea patului antic, a început să sară ușor, făcând arcurile saltelei să scoată un scârțâit ritmic. Aspiratorul de pe coridor a amuțit deodată. După câteva clipe de legănat, Frank a scos un geamăt puternic, teatral, și s-a prăbușit cu o zbârâială de arcuri supărate. Punându-mi perna la gură, am început să chicotesc pe înfundate, pentru a nu deranja tăcerea fără suflare din fața ușii.

Frank a ridicat sprâncenele spre mine:

– Tu trebuie să gemi în extaz, nu să chicotești, m-a muștrătat șoptit. Doamna Baird va crede că nu sunt bun la pat.

- Va trebui să muncești mai mult decât atât, dacă vrei gemete extatice, am răspuns. Două minute nu merită mai mult de un chicot.

- Destrăbălătă mică și nerecunoscătoare! Am venit aici ca să mă odihnesc, ai uitat?

- Leneșule! Niciodată nu vei forma următoarea creangă a arborelui genealogic al familiei, dacă nu te străduiești mai mult.

Pasiunea lui Frank pentru genealogie era un alt motiv pentru care alesesem Highlands. Conform uneia din bucățile soioase de hârtie pe care el le căra peste tot, un oarecare strămoș neinteresant al lui ar fi avut ceva sau altceva de a face în această regiune cândva pe la jumătatea secolului al optsprezecelea... sau o fi fost al șaptesprezecelea?

- Dacă sfârșesc precum un ciot sterp în arborele genealogic al familiei, va fi fără îndoială vina gazdei noastre neobosite din fața ușii. La urma urmei, suntem căsătoriți de aproape opt ani. Micul Frank Jr ar fi destul de legitim fără a fi nevoie să fie conceput în prezența unui martor.

- Dacă va fi vreodată conceput, am răspuns pesimistă.

Mai suferisem o dezamăgire în săptămâna dinaintea vacanței în Scoția.

- Cu tot aerul proaspăt și dieta sănătoasă? E imposibil să nu reușim aici.

La cina din seara de dinainte avusesem hering prăjit. La prânz mâncasem hering murat. Iar mirosul înțepător care se infiltra de-a lungul scărilor arăta fără dubiu că dejunul avea să fie hering afumat.

- Dacă nu cumva ai în plan o a doua reprezentare pentru edificarea doamnei Baird, am sugerat eu, mai bine te-ai îmbrăca. Nu aveai o întâlnire cu acel pastor la ora zece?

Reverendul doctor Reginald Wakefield, vicarul parohiei locale, trebuia să îi furnizeze lui Frank câteva registre de botez absolut fascinante pentru studiu, ca să nu mai vorbim de perspectiva strălucită în care ar fi putut scoate de la naftalină oarece buletine militare sau ceva asemănător în care apărea ilustrul strămoș.

- Cum spuneai că îl chema pe stră-stră-stră-stră-străbunicul ăla al tău? am întrebat. Cel care tăia frunză la câini pe aici în timpul uneia dintre răcoale? Nu îmi amintesc prea bine dacă Willy sau Walter.

- De fapt, Jonathan.

Frank accepta placid dezinteresul meu total față de istoria familiei lui, însă rămânea mereu în gardă, pregătit să se agațe de cel mai mic semn de curiozitate din partea mea pentru a-mi povesti toate detaliile pe care le aflase despre primii membri ai familiei Randall și despre cei legați de ei. Privirea lui a căpătat sclipirea febrilă a profesorului fanatic în timp ce-și încheia nasturii de la cămașă.

– Jonathan Wolverton Randall – Wolverton dinspre un unchi al mamei sale, un cavaler neînsemnat din Sussex. Cu toate acestea, era cunoscut ca Jack cel Negru, poreclă căpătată în armată, probabil în perioada în care a fost staționat cu garnizoana aici.

Mi-am băgat fața în pernă și m-am prefăcut că sforăi. Ignorându-mă, Frank a continuat netulburat exegeza lui cărturărească.

– Și-a cumpărat brevetul militar pe la jumătatea anilor treizeci – 1730 adică – și a servit țara cu gradul de căpitan de dragoni. Conform scrisorilor vechi pe care mi le-a trimis verișoara May, s-a descurcat destul de bine în armată. O alegere excelentă pentru al doilea fiu. Fratele său mai mic a urmat de asemenea tradiția și a devenit preot, însă nu am aflat mare lucru despre el. Oricum, ducele de Sandringham vorbește mult despre activitatea lui de dinaintea și din timpul celei de a doua răscoale a iacobitilor, din '45, se înțelege, a detaliat pentru beneficiul ignoranților din public, adică al meu. Știi, povestea cu Bonnie Prince și toată tărășenia?

– Nu sunt sigură că scoțienii realizează că au pierdut acea bătăie, l-am întrerupt ridicându-mă și încercând să îmi aranjez părul. L-am auzit cu urechile mele așeară pe un barman la pub numindu-ne *sassenach*.

– Păi, de ce nu? a întrebat Frank netulburat. Nu înseamnă altceva decât „englez“, dacă stai să te gândești, sau în cel mai rău caz „venetic“, și noi asta suntem.

– Știu ce înseamnă, doar că m-a deranjat tonul.

Frank a căutat în sertarul biroului o curea.

– Era doar deranjat pentru că i-am reproșat că berea era slabă. I-am spus că adevărata bere scoțiană se obține după ce pui o cizmă veche în butoi și o strecuri printr-o pereche de chiloți răspurtați.

– Ah, acum se explică nota de plată, am răspuns.

– Păi, am formulat nițel mai diplomatic decât acum, însă doar pentru că limba scoțiană nu are un cuvânt anume pentru chiloți.

Am întins mâna după o pereche de-ai mei, intrigată.

– De ce nu? Vechii scoțieni nu purtau așa ceva?

Frank mi-a aruncat o privire strâmbă.

– Nu ai auzit niciodată vechiul cântec despre ce poartă un scoțian pe sub kilt?

– Probabil că nu o pereche de chiloți bărbătești cu mânecută până la genunchi, am răspuns fără umor. Poate plec și eu în căutarea unui purtător de kilt în timp ce tu te distrezi cu vicarul și o să-l întreb pe el.

– În acest caz, vezi să nu te trezești arestată, Claire. Decanului de la St Gilles College nu i-ar plăcea deloc să audă una ca asta.

Spre norocul nostru, niciun posesor de kilt nu hoinărea prin centrul satului sau prin magazinele din piața mare. Erau totuși câțiva oameni, majoritatea gospodine, asemenea doamnei Baird, făcându-și cumpărăturile zilnice. Guralive și bârfitoare, cu trupurile solide îmbrăcate în stofă cadri-lată, umpleau magazinele cu o căldură confortabilă; un antidot împotriva burniței reci a dimineții.

Cum încă nu aveam o gospodărie a mea, nu aveam mare lucru de cumpărat, însă mă delectam plimbându-mă printre rafturile proaspăt aprovizionate, din pura plăcere de a vedea din nou o mulțime de produse în magazine. Trecuse o perioadă lungă de austeritate, în care ne descurcasem fără cele mai banale lucruri, precum săpunul sau ouăle, și o perioadă chiar mai îndelungată fără micile plăceri ale vieții, cum ar fi apa de toaletă *L'Heure Bleue*.

Privirea mi s-a oprit asupra unei vitrine pline cu diverse produse pentru casă – prosoape de bucătărie brodate, învelitoare pentru ceaince, câni mari și pahare, un teanc de tăvi de plăcintă destul de grosolane și un set de trei vase.

Niciodată în viața mea nu am avut o vază. În timpul războiului, am trăit, desigur, în aripa infirmierelor, întâi în Pembroke Hospital, mai târziu într-un spital de campanie din Franța. Însă chiar și înainte de asta, nu am locuit nicăieri pentru o perioadă suficient de îndelungată pentru a justifica achiziționarea unui asemenea obiect. Dacă aș fi avut o astfel de vază, am reflectat, unchiul Lamb ar fi umplut-o cu cioburi cu mult timp înainte de a mă putea apropia de ea cu un buchet de margarete.

Quentin Lambert Beauchamp. „Q” pentru studenții săi de la Arheologie și pentru prieteni. „Doctorul Beauchamp” pentru cei din cercurile scolastice în care se învățea, își ținea conferințele și în care profesa. Însă pentru mine întotdeauna unchiul Lamb.

Singurul frate al tatălui meu, care era și singura rudă în viață în acel moment, se pricopsise cu mine, în vârstă de cinci ani, când părinții mei muriseră într-un accident de mașină. Pe picior de plecare într-o călătorie în Orientul Mijlociu, își întrerupsese pregătirile pentru câteva zile cât să facă aranjamentele pentru înmormântare, să pună la punct moștenirea părinților mei și să mă înscrie la un internat de fete bine cotate. Unde eu am refuzat categoric să mă duc.

Pus în fața necesității de a-mi smulge degetele grăsuțe de pe mânerul ușii de la mașină și de a mă târî de picioare până pe scările internatului, unchiul Lamb, care detesta conflictul personal de orice fel, oftase exasperat, apoi, dându-se bătut, ridicase din umeri neputincios și aruncase pe

fereastră ultimele rămășițe ale conștiinței sale împreună cu noua mea pălărie de pai cu boruri late.

– Porcărie urâtă, a bombănit el, privind-o în oglinda retrovizoare cum se rostogolea fără griji în urmă, în vreme ce ne îndepărtam în viteză de-a lungul aleii. Și așa nu mi-au plăcut niciodată pălăriile femeilor.

Și-a îndreptat privirea spre mine, fixându-mă cu o uitătură feroce. Un lucru, a rostit, pe un ton amenințător. Să nu te prind că te joci de-a păpușile cu figurinele mele persane funerare. Orice, dar nu asta. Ne-am înțeles?

Eu am încuviințat din cap, mulțumită. Și am plecat cu el în Orientul Mijlociu, în America de Sud și în zecile de situri arheologice de studiu din întreaga lume. Am învățat să citesc și să scriu din ciornele pentru articolele de revistă, să sap latrine, să fierb apă și să fac o sumedenie de lucruri nepotrivite pentru o domnișoară de origini nobile... până l-am cunoscut pe istoricul chipeș și brunet care venise pentru a-l consulta pe unchiul Lamb asupra punctului în care filozofia franceză ar fi înrudită cu practica religioasă egipteană.

Chiar și după căsătorie, Frank și cu mine am dus o viață de nomazi ca cercetători, împărțiți între conferințe pe continent și apartamente temporare, până când izbucnirea războiului l-a trimis pe Frank la instrucția militară pentru ofițeri și la Unitatea de informații de la MI6 și pe mine la cursurile de calificare pentru infirmiere. Deși eram căsătoriți de aproape opt ani, noua casă din Oxford avea să fie primul nostru cămin adevărat.

Îndesându-mi hotărâtă poșeta sub braț, am intrat în magazin și am cumpărat vasele.

M-am întâlnit cu Frank la intersecția dintre High Street și Gereside Road și am pornit împreună de-a lungul străzii. A ridicat sprâncenele la vederea cumpărăturilor mele.

– Vaze? a zâmbit. Minunat. Poate acum nu vei mai pune flori în cărțile mele.

– Nu sunt flori, sunt specimene. Și tu ai fost cel care ai sugerat ca eu să mă apuc de botanică. Să îmi ocup mintea, acum că nu mai trebuie să îngrijesc de nimeni, i-am amintit.

– Adevărat, a încuviințat el binedispus. Însă nu mi-am dat seama că voi avea verdeață în poală de fiecare dată când deschid câte o carte. Ce era chestia aceea oribilă cafenie și sfărâmicioasă pe care ai pus-o în *Tuscum and Banks*?

– Piciorul-caprei. Bună pentru hemoroizi.

– Te pregătești pentru bătrânețea mea iminentă, nu-i așa? Cât de grijulie ești, Claire!

Am intrat pe poartă, râzând, iar Frank a rămas în urmă pentru a mă lăsa să urc prima treptele înguste de la intrare.

Brusc, m-a apucat de braț.

– Stai! Nu cred că vrei să pui piciorul acolo.

Mi-am ridicat cu mare grijă piciorul de pe o pată largă maro-roșcată de pe treapta de sus.

– Ce straniu, am spus. Doamna Baird spală cu peria scările în fiecare dimineață; am văzut-o. Ce crezi că poate fi?

Frank s-a aplecat peste treaptă, mirosind atent.

– La prima impresie, aș spune că e sânge.

– Sânge! Am făcut un pas în spate pe alee. Al cui? am întrebat aruncând priviri speriate în casă. Crezi că doamna Baird a suferit vreun accident?

Nu mi-o puteam imagina pe gazda noastră atât de pedantă lăsând pete de sânge să se usuce pe treptele casei ei decât în cazul în care se petrecuse o catastrofă și m-am întrebat pentru o clipă dacă salonul ar putea adăposti un criminal nebun, înarmat cu un topor, pregătindu-se chiar acum să sară asupra noastră cu un urlet care să ne înghețe de frică.

Frank a dat din cap. S-a ridicat pe vârfuri pentru a arunca o privire peste gardul viu în grădina vecină.

– Nu cred. O pată asemănătoare e și pe treptele familiei Collins.

– Adevărat?

M-am apropiat de Frank, pe de o parte pentru a privi peste gard, dar și pentru suport moral.

Regiunea nu părea locul în care s-ar putea aciuia un criminal în serie, însă mă îndoiam că astfel de persoane ar utiliza vreun soi de criteriu logic în alegerea decorului.

– Asta e chiar... dezagreabil, am remarcat.

În casa vecină nu părea a fi cineva.

– Ce crezi că s-a întâmplat?

Frank s-a încruntat, a căzut pe gânduri, apoi și-a bătut piciorul ușor cu mâna, inspirat.

– Cred că știu! Așteaptă aici un moment.

S-a repezit afară din curte și a luat-o la fugă de-a lungul străzii, lăsându-mă pe marginea treptelor. După câteva clipe s-a întors, luminat la față, având confirmarea.

– Da, asta trebuie să fie. Fiecare casă din rând a făcut.

– Ce a făcut? A primit o vizită a unui nebun ucigaș?